

"Duindigt de Renbaan..."

Inleiding:

Dit verhaal sluit naadloos aan bij mijn Paardenverhaal maar heeft weer een hele andere dimensie maar ook tijdvak waardoor ik er een apart hoofdstuk van heb gemaakt. Na mijn financiële debacle en de puinhoop die ik zo langzamerhand van mijn leven aan het maken was, moest er toch ook gewerkt worden. In de Reclamewereld had ik het totaal verknald en zag men mij gniffelend naar de kl#ten gaan en ook in de paardenwereld was ik nu letterlijk ridder te voet. Talloze flutopdrachten en ook een paar interimmanagements waar onder Bladmanager bij Pent House heb ik aangenomen in de hoop op een comeback in een wereldje waarin ik weer enig succes zou kunnen hebben. Dat ik het nu net met mijn volgens sommigen vele talenten in de reclame verknald had, was toch wel te zuur voor woorden. Die eventuele talenten heb ik waarschijnlijk in verdunde vorm van mijn biologische grootvader geërfd die in deze tijd waarschijnlijk naast o.a. een groot graficus (die hij was) een groot reclame man zou zijn geweest. Hij had er de neus voor. (Carel Adolf Lion Cachet) Maar ook door mijn alcoholprobleem bleef ik het paard achter de wagen spannen en zag de wereld niet in het juiste perspectief met alle gevolgen van dien. Het ironische van dit verhaal is ook dat ik als hobby in de weekeinden voor Bartender speelde in 4 en 5 sterren hotels in Den Haag en Scheveningen. Dit met succes en zonder enig probleem naast mijn werk bij gerenommeerde Reclamebureaus en in mijn periode als zelfstandig ondernemer in de Reclame.

Duindigt...

Het begint weer in mijn jeugd op de fiets met de hond op zoek naar avontuur kom ik op een gegeven moment aan de poort van Duindigt waar ik ook meteen werd weggeschopt want ik had daar niets te zoeken. Verboden gebied, dus moest ik weten wat daar gebeurde. En dat was veel vooral op de zondagen zag het er zwart van de mensen en zag je de renpaarden over het gras en de dravers met de sulkies over de verharde baan voorbij schieten. Ademloos hing ik over het muurtje en zag en hoorde ik dit spektakel aan van dampende paarden, juichende mensen en de muziek die bij aanvang van elke race door de luidsprekers schalde.

Toen ik het thuis vertelde werd mij direct verboden om daar nog een keer naartoe te gaan. Daar gebeurde verboden dingen, daar regeerde de onderwereld en al die mooie meisjes waren ook gevaarlijk. En er werd gegokt hetgeen een gruwel was voor god en de nette mensen. Waar nu uitgerekend mijn moeder die bezwaren vandaan haalde was voor mij een raadsel en ik heb nog heel wat keren op het muurtje gehangen totdat ik ook daar werd weggeschopt door een boosaardige

bewaker.

Ik ga vast nog wel eens een verhaaltje schrijven over de vele baantjes die ik in mijn leven na de reclame en Duindigt heb gehad. Ik heb er ook wel het een en ander mogen meemaken maar ik sprong een gat in de lucht toen ik na een moeilijke periode een advertentie ontwaarde met de tekst:

Directeur gezocht voor de Renbaan Duindigt

Eindelijk weer een echte kans om iets aan te pakken waar ik met hart en ziel aan zou kunnen werken. Ik wilde toen al niet weten dat de sport in zwaar weer verkeerde, een slecht imago had en dat Duindigt op een buitengewoon amateuristische manier door een bestuur werd geleid bestaande uit collaborateurs, grind boeren en bunkerbouwers uit de tweede wereldoorlog. Daarbij was de dagelijkse leiding in handen van een bange en karakterloze zijden sok en aards lafaard die het zwaar achter zijn ellebogen had en als de dood was voor het ruige paardenvolk. Hij durfde zelfs het stallen terrein niet op en wist van geen kanten wat daar allemaal gebeurde. Ook de voorzitter van de club was weliswaar een Baron maar de grootste ongemanieerde adellijke hufter die een mens kan voorstellen. Ook der Prinz, u kent hem nog wel, kwam eens per jaar de Gouden Zweep uitreiken, een trofee voor een dravers evenement. Het bestuur samen met wat onduidelijke huisjesmelkers, slaggers en onroerend goed boeren in alle soorten en maten waaronder Harry Mens, liep dan letterlijk tegen hem aan te rijden om maar in een goed blaadje te komen. Der Prinz liet zich de vette worst, bitterballen, lauwe Sherry en de Jenever ongegeneerd welgevallen. (Als het maar gratis was...) Maar op een gegeven moment werd het zelfs voor der Prinz te onguur en mocht hij niet meer komen van de AIVD of misschien van Julia zelf.

Het toeval wilde dat ik de Perschef al kende. Die kwam namelijk altijd op zondagavond nog laat in de bar in Scheveningen waar ik voor bartender speelde voor zijn laatste Whisky en een biefstukje met brood waarna ik hem na sluitingstijd regelmatig naar huis bracht om dat de goede man niet meer op zijn hoeven kon staan. In die tijd heb ik zelfs nog eens een vette drukwerk opdracht van hem gekregen omdat ik hem had verteld van mijn echte werk : De Reclame. Ik heb wel is waar maandenlang moeten bedelen om mijn geld maar ben uiteindelijk betaald toen ik een bestuurslid van de NDR op een marathon aansprak waarin ik ook liep. Het was gênant maar toch...

Maar nu ik directeur was geworden wilde de Perschef mij niet meer kennen. Alhoewel ik heel wat sappige inside info van hem heb gekregen in de kleine bar uurtjes als hij in een vrolijke bui verkeerde, ben ik altijd discreet gebleven zoals het ook hoort. Ik heb het voltallige bestuur een keer in de bar gehad. Ze hebben zich gezellig vol laten lopen maar toen de rekening betaald moest worden vershoten ze van kleur. De parasieten waren niet veel gewend en moesten gewoon betalen. Zou mijn inmiddels lang voorbije Bartender functie nog een rol hebben gespeeld aan het einde van mijn Duindigt avontuur ? Of zou het Penthouse zijn geweest ? Of het

ontvoeringsverhaal van mijn eigen paard en het feit dat die boer uit Voorschoten nog met een knokploeg aan de poort heeft staan schreeuwen en allerhande verwensingen aan mijn adres heeft geuit? Het zootje ongeregeld heb ik ook nog in de Bar in Scheveningen gehad na die bewuste ontvoering en ben ik nog fysiek bedreigd. Toen de lafaards afdropen na inmenging van mijn dappere hoteldirecteur zijn ze op weg naar huis nog door de politie staande gehouden. (Ik heb de honkbalknuppel niet hoeven te gebruiken.) Echter! Veel later heeft zijn afgekeurde zootje (S5) mij nog proberen te mishandelen op een springconcours in Wassenaar. Maar na een paar stevige knallen van mijn kant maakten de omstanders een einde aan het gevecht. Het heeft mij wel mijn dure Ray Ban gekost. Al met al had de Baron en zijn kornuiten niet de ballen om het mij te vertellen waarom mijn contract na mijn proeftijd niet werd verlengd.

Maar ik loop vooruit op de zaken en moet eerst nog een zware sollicitatie strijd aangaan die drie maanden heeft geduurd. In die tijd heb ik een draaiboek geschreven voor de aanpak zoals ik die zag en werd uitgebreid aan de tand gevoeld door een psychologisch bureau dat uiteindelijk het groene licht gaf voor mijn aanstelling. Degene die mij ook eindeloos heeft ondervraagd was een jonger lid van het bestuur en de broer van het meisje waarmee ik toen omging. Een overijverig gesjeesd student rechten die wanhopig probeerde indruk op het bestuur te maken. Achteraf gezien, toen hij in de gaten kreeg dat ik een autonoom mens was en niet te manipuleren en voor zijn karretje te spannen, heeft dit alleen maar tegen mij gewerkt. Dit in een sfeer van roddel en achterklap waarmee de renbaan en de sport was doordrenkt vond men het ook nog vreemd dat ik op de begrafenis was van zijn vader die tenslotte eventueel mijn aanstaande schoonvader zou worden en waarmee ik een zeer goede verhouding had. Ik heb mij toen niet laf achter een boompje verscholen toen bleek dat ook de Baron en nog wat Duindigt lieden ook op de begrafenis waren en ik noodgedwongen mijn condoleance moest ontvangen. Hij wist niets van mijn relatie met de familie af hetgeen achteraf ook weer verdacht werd gevonden en verkeerd werd uitgelegd. Deze laffe gesjeesde student heeft mij dan ook als een baksteen laten vallen en mij zwart gemaakt om zelf maar uit de wind te blijven.

Het begon aanvankelijk leuk met veel aandacht van de pers en lovende berichten over een nieuwe directeur die grote plannen had om het slechte imago van de renbaan te herstellen en de sport in de vaart der volkeren te stuwen. Hoe lovender de pers werd, die aan en af liep en die eindelijk een leuk verhaal had om er iets moois van te maken, hoe zuurder het bestuur reageerde. Dat was al begonnen met opmerkingen over of ik de zaak aan het overnemen was. Ondertussen werd de deur van mijn kantoortje platgelopen door trainers en eigenaren die eindelijk hun ei kwijt konden en bij mij tenminste een luisterend oor vonden. Dat er wat gedaan moest worden was evident en na mijn eerste inspectie van het stallen terrein werd het zonneklaar wat een aftandse gore bende het eigenlijk was. In die periode was er ook de jaarlijkse accountantscontrole met een aantal mensen die wanhopig een sluitend geheel trachtte te maken van de boekhoud chaos bestaande uit schoenendozen vol met van alles en nog wat waar geen touw aan vast te knopen was. Achteraf gezien had het bestuur mij het liefst nog met het verlies van de afgelopen vijfentwintig jaar opgezadeld en in de schoenen geschoven. Zonder enige instructie of hulp door wie of wat dan ook heb ik mij dan ook niet gebrand aan deze

boekhoud puinhoop die volgens mij nooit op orde is geweest. In dezelfde periode is ook de kluis een keer een nacht open blijven staan en mag ik van geluk spreken dat er geen geld verdwenen is want ook dat zou ik op mijn bordje gekregen hebben van deze onbetrouwbare clique prutsers en nep bestuurders die nog geen ei konden bakken.

Door mijn acties werd het ook op meerdere fronten snel duidelijk dat niet iedereen blij met mij was. Verscholen in de diverse bouwvallige keten en stallen heb ik ook een compleet gokhol met bar opgerold en uit laten mesten met containers voor de deur en karrenvrachten troep af laten voeren. Het eerste dat lager werd, was de elektriciteitsrekening omdat alle illegaal en brandgevaarlijke aangesloten apparatuur nu in de container lag.

Ook de draver trainer die ik betrapte op ernstige mishandeling van zijn paard heb ik toegesproken en een manier die men niet gewend was. Na een tip trof ik hem aan op stal. Bezig met het aflossen van zijn vastgebonden nauwelijks een jaar oude heftig transpirerende doodsbange draver met een dikke karwats. Ik moest vanaf die dag op mijn hoede zijn want een mes in mijn rug hoorde tot de mogelijkheden. Ik heb de man nog een keer op kantoor gehad die mij toen briesend probeerde aan te vallen. Ik heb de vieze gluiperige stinkende reptielen rat zonder pardon onderuit gehaald waarna hij in zijn broek schijtend om genade vroeg. Die heeft hij niet van mij gekregen en na een bezoek van de dierenbescherming en mijn aangifte is de man zijn trainerslicentie kwijtgeraakt. Mensen die op die manier dieren mishandelen moet je goed in de gaten houden en bij de elite weten ze wel waarom maar worden dit soort satans knechten meestal beschermd. Je weet tenslotte nooit of ze nog inzetbaar zijn voor hun eigen duistere hobbies !

Bij het bestuur begon men zich nu gealarmeerd af te vragen wat ik in hemelsnaam allemaal aan het doen was en of het niet een beetje minder kon. Moest ik dan blind blijven voor dierenmishandeling ! Ik dacht van niet en ook een onguere handelaar in alle mogelijke soorten doping materiaal heb ik de toegang tot Duindigt ontzegt. Ook heb ik de bereden Politie uitgenodigd om op de zondagen te paard acte de presence te geven dat direct werd ingewilligd. De Balletje Balletje spelers aan de poort bleven in ieder geval weg en ook op Duindigt waren er bepaalde groepen die wederom niet blij waren met deze actie. Waaronder de groep rond een illegale bookmaker die op mijn eerste werkdag met uitgestoken hand op mij toekwam om mij te feliciteren met mijn aanstelling. Deze comediant heeft dus de indruk willen wekken dat ik het wel eens was met zijn praktijken. De eerlijkheid gebiedt dat ik de grappenmaker wel kende uit de Haagse scene maar dat ik geen vriend van hem was.

Het was ook vreemd dat bepaalde veiligheidshekken altijd open moesten blijven omdat een (eventueel) gedrogeerd paard er dwars doorheen zou lopen en als gehakt er aan de andere kant uit zou komen. Volgens inside info althans. Ook heb ik via een normaal bestuurslid die directeur was bij AKZO verf geregeld om tenminste de stallen een cosmetische oppepper te laten geven en na ook het hoogst nodige timmerwerk zag de boel er weer een beetje fatsoenlijk uit. De mannen hebben het

werk zelf gedaan en het liep storm om de gratis verf op te halen. De betrokkenheid was er maar ook dat vond het bestuur gevaarlijk en gezagsondermijnd en waar ik de brutaliteit vandaan haalde een bestuurslid op deze wijze aan te spreken. Ik kon het niet laten om zelf ook de verfkwest een weekend te hanteren hetgeen het bestuur ronduit belachelijk vond.

Mijn broek zakte opnieuw volledig af na deze en zoveelste infantile vermaning. Natuurlijk was de boel niet gered met een likje verf en zou het hele complex vanaf de grond opnieuw opgebouwd moeten worden. Maar daar is het nooit van gekomen. Nog steeds niet ! Ik heb nog wel voor elkaar gekregen dat de grote sproeiwagen opnieuw wit werd gespoten met op de tank knoert groot het logo van Duindigt zo dat het van ver af goed te zien was. Het bedrijf deed dat in overleg met mij in ruil voor een groot reclamebord bij de start en finish. En zo waren er nog heel wat plannen om met gesloten beurs van alles voor elkaar te krijgen dat hoognodig was. In de zon met al het sproeiende water zag het hele spoelspektakel er weer fris en aantrekkelijk uit. Nu rijden ze met een vuil tractortje rond met daarachter gekoppeld een groezelige tank zodat het lijkt alsof ze mest aan het dumpen zijn.

Ook had ik gesprekken lopen met een groot biermerk en luxe auto importeur om ook visueel groot uit te pakken. Die hebben dus ook na mijn vertrek afgehaakt omdat niemand de draad weer opnam. Ik kan nog een boek schrijven over alle gemiste kansen en kan er nog om janken.

.De idioten leefden in een achterlijk feodale tijdgeest die geen enkele ruimte bood voor enig initiatief voor wat dan ook. Voor materiaal, spijkers of andere zaken moest je eerst een schriftelijk verzoek indienen en dan maar afwachten of je de meest nodige spullen kreeg. Ook het zogenaamde middenterrein zag er uit als een soort permanente mestvaalt en werkelijk te gek voor woorden. Ik ben toen de eerste gesprekken aangegaan met een lid van de toen in oprichting zijnde Wassenaarse Polo Club om van het terrein een Poloveld te maken. Ook dat viel in verkeerde aarde. Maar uiteindelijk is er een volwaardige sport faciliteit ontstaan met naast een stallencomplex, strakke Polovelden die tot op de dag van vandaag in gebruik zijn. Niet dat de Polo Boys mij daar ooit voor bedankt hebben maar dat maakt niet uit.

Maar dan gaat het stormen en komt een volbloed eigenaar naar mij toe en zegt dat zijn stal wegwaait. Nu moest je natuurlijk ook niet te goedgegelovig zijn want voor hetzelfde geld word je zwaar in de maling genomen. Maar de man had gelijk ! Het bovenlicht was al losgewaaid en lag midden op de renbaan. De binnenmuurtjes van de boxen waren angstig wankel met paarden die door het lawaai van de storm uiterst onrustig waren en de boel dreigen om te duwen. Nu had die bewuste eigenaar zelf wel een beetje geholpen om die muurtjes te ontzetten de man kennende en slapen doen we s nachts. De situatie is echter levensgevaarlijk en ik heb meteen de huisaannemer de boel provisorisch laten repareren. Zonder het indienen van verzoekschriften etc. natuurlijk. De ellende en de financiële nasleep zou niet te overzien zijn geweest als de boel zou zijn geëscaleerd. Maar ook daar

had het incompetent en bijna misdadige bestuur geen oren naar. Het leek wel of het bestuur zich alleen thuis voelde op een complex met de uitstraling van een zigeunerkamp in oorlogstijd waar op de zondagen de stank van ranzig frituurvet en gemiste kansen de overhand had en een volk rond liep rechtstreeks uit het spinhuis.

Na de oorlog was het ook een gedooggebied voor de onderwereld. Justitie wist dan tenminste waar ze zaten. Een frauduleuze slagersfamilie was er dan ook stevast de eregast op de sociëteit en een fabrikant in kroketten, gehaktballen, frikandellen etc. deed er goede zaken. De grondstoffen kwamen tenslotte rechtstreeks van de baan. Maar ja in Royco Kippensoep zat ook paardenvlees. So what the fuck en der Prinz at ze ook ! De Horeca uitbater at er trouwens ook goed van en stak met zijn Jaguar en zorgvuldig dichtgetimmerd contract elke keer weer het armoedige bestuur de ogen uit. Ik ben nog een keer in zijn woning geweest op Huis ter Duin in Noordwijk om een publiciteitscampagne te bespreken maar ook daar werd een stokje voor gestoken. Elke poging om van het Horecagedeelte iets fatsoenlijks te maken is ook na mijn periode nooit echt gelukt en verder dan Bitterballen & Kroketten in een camping sfeer is het nog steeds niet gekomen.

Dat ik met tenminste één gevaarlijke idioot te maken heb wordt duidelijk als ik met de voorzitter mag meerijden naar een landelijke vergadering van de Draf en Rensport. Het was noodweer die avond en de Baron vond het leuk om zonder zijn ruitenwisser aan te zetten met een noodgang over de weg te razen in de hoop dat het mij dun door de broek zou lopen. Dat is niet gebeurd maar dat deze inteelt Baron zo gek was als een deur, werd mij wel angstig duidelijk. Toen ik hoorde dat hij ook zijn afgedankte jachthonden zelf af knalde wist ik het zeker dat ik met een psychopaat te maken had. Ook werd ik gedwongen om een VVD meeting in Wassenaar bij te wonen waarbij ik moest toezeggen dat de vlaggenstokken aan de Landscheidingsweg gedurende verkiezingstijd exclusief voor de VVD gereserveerd zouden blijven. Ik heb niets toegezegd want de VVD was toen al lang niet meer mijn partij en dat geldt tot op de dag van vandaag.

Omdat ik een goede en gezonde werkverhouding had met de mannen uit het veld kreeg ik nog wel eens wat te horen. Zo waren er nog niet zo lang geleden een paar ernstige ongelukken en bijna ongelukken gebeurd. Toen een vrouwelijke pikeur met haar paard aan het trainen was heeft iemand voor de grap de besproeiingsinstallatie aangezet met het gevolg dat de draver op hol sloeg. De arme vrouw moest met zware verwondingen uit de sloot worden gevist en naar het ziekenhuis worden afgevoerd. Naar de dader heeft men nooit gezocht.

De renpaarden starten meestal vanuit een startbox. Het is dan de bedoeling dat de boxen na het startsignaal allemaal tegelijk open gaan. Men kan zich voorstellen wat er gebeurde toen dat een keer anders ging. De paarden die er bij de storing niet uit konden hebben een bijna ravage aangericht die doden tot gevolg had kunnen hebben. Je zit als Jockey dan op dynamiet en vul de rest zelf maar in. Maar een paard op zijn rug en een gewonde Jockey, dat zou gedurende mijn wacht niet gebeuren.

Dus ik kondigde een inspectie aan die nog voor de opening van het nieuwe seizoen uitgevoerd moest worden. Toen het bestuur niet reageerde heb ik contact gezocht met de fabrikant van de startboxen in Engeland en zou een monteur overgevlogen worden. Nu was het wel zo dat het al links en rechts stiekem begon te gonzen over of ik mijn vaste aanstelling wel zou krijgen. Zo trof ik mijn zogenaamde secretaresse (Geruite Core Broek Rok/ Nep Hermes sjaal / Kees van Kooten als Moeder van de Bie type) regelmatig telefonisch in gesprek aan met de Baron of iemand van het bestuur verslag uitbrengend van mijn activiteiten. Nu zal ik het arme mens hier verder sparen want van iemand met het verstand van een kip zonder kop en volkomen geprogrammeerd kan je nu eenmaal niet te veel loyaliteit verwachten. Ik hoor haar irritante stem nog over de baan schallen via de luidsprekers mijn naam roepend met de mededeling wie er nu weer aan de telefoon hing.

Het tijdperk van de mobiele telefoon was nog niet massaal aangebroken. Die was alleen nog maar beschikbaar voor de onderwereld en makelaars die elkaar de gouden tips door speelden. Die gokkende onderwereld was trouwens ook zwaar teleurgesteld in mij want ik had mij al snel bekend gemaakt als iemand die niet gokt en voor die kant van de sport geen interesse had. Dus geen gouden tips. Daarbij kon je op de renbaan niemand uit de sport normaal een hand geven in het openbaar want het zieke roddelcircuit verdacht je dan meteen van allerlei duistere afspraken.

Op de dag dat mijn inspecteur uit Engeland aankomt en ik met hem over de baan loop op weg naar de startboxen hoor ik opnieuw de geagiteerde stem van de secretaresse over de baan galmen: Telefóón ! Het was de Baron die mij mededeelde dat ik was ontslagen en voor de rest geen nieuws. De huffer wist ook niet wat ik met mijn man uit Engeland moest doen, dat mocht ik zelf uitzoeken.

Dat heb ik dan maar gedaan en zonder meer de startboxen laten inspecteren. De man kwam tot de onthutsende conclusie dat het geheel uit twee totaal verschillende systemen bestond. Zijn letterlijke woorden waren: Quote : This is an not compatible combination and extremely dangerous. We will advise you to take the whole crab to the scrap yard. End of story ! Toen ik hem vervolgens mededeelde dat ik was ontslagen brak zijn Wooden Shoe helemaal !

Op de kosten van de Baron hebben we die avond een stevige borrel gedronken en uitgebreid gedineerd in de Scorer in Den Haag. De volgende dag heb ik hem naar Schiphol gebracht, gevolgd door het hele bestuur dat eindelijk wakker was geworden en wanhopig wilde proberen hun zielige smoelen te redden door hem hun excuses aan te bieden. De man heeft het zootje sneue figuren geen blik waardig gegund en hartelijk afscheid van mij genomen waarna hij is vertrokken. Via de Company van mijn Engelse vriend heb ik nog een bedankbrief ontvangen waarin men mij prees voor mijn correcte en doortastende handelen in de bizarre situatie.

De Baron en zijn ongure kornuiten hebben nog jarenlang voor Joker gestaan als te

pas en te onpas de diverse anekdotes de ronde deden. Want anekdotes en verhalen hebben op Duindigt een extreem lang leven. De laatste voor het publiek zichtbare poging om Duindigt in beeld te krijgen, werd gedaan in samenwerking met TV West. Met als resultaat de banale serie: De mensen van de paardenrenbaan. Onze Zijde Sok die aanvankelijk naar de NDR was vertrokken was al lang weer terug om met hangende pootjes zijn wanbestuur weer voort te zetten. In plaas van coursende paarden te tonen, kwam langdurig een armoedige amateuristische verslaggeefster in beeld met op de achtergrond kindertjes op armoedige pony's en Patat etende mensen. Men waande zich nu eerder op Pony Park Slagharen in plaats van op de eens zo chicke Renbaan Duindigt... Lee Towers is ook nog een keer langs geweest en heeft een paar nummers gezongen voor de tribune. Het was op een mooie zondag en eigenlijk best leuk. Maar ja, dan begonnen de trainers weer te zeuren over dat hun paarden op hol zouden slaan bij de herrie van Lee.

Zo was er ook altijd wat en een reden te bedenken waarom een course niet gewonnen werd. De baan te hard, de baan te zacht, te nat te droog. Konijnen, mollen, meeuwen of spoken op de baan. Te veel of te weinig wind etc. In ieder geval lag het altijd aan iemand of iets anders behalve aan hun zelf. De teneur was meestal negatief en volgens het publiek klopte er ook nooit wat en zou er vals gespeeld zijn als er weer eens zwaar verlorend werd op mis gegokte uitslagen. Dan kon de emotie wel eens hoog oplopen en zat het bestuur hoog en droog veilig en angstig te bibberen op de sociteit tot dat iedereen weer enigzins tot bedaren was gekomen. De rest is geschiedenis !

Jaren later kom ik in de stad in de buurt van de Koninklijke stallen vroeg in de morgen een eenzame ruiter tegen op een groot zwart Fries paard. Op zich een prachtig dier maar het mannetje dat er op zat was ronduit koddig. Het bleek een werkloze jockey van Duindigt te zijn die in mijn tijd de meeste babbels had. (Lid van de Jockey Club) Om dat Bea ooit haar paard bij hem stalde, mocht hij nu de Koninklijke paarden uitlaten en de stallen schoonmaken. Het was geen gezicht dat kleine schriële bleke mannetje in dat apenpakkie op dat grote paard. Maar wel moedig want bij het minste geringste zou hij bij gebrek aan grip (te korte beentjes) er af gelazerd zijn en met zijn kop op de keien zijn beland. Met bloed op de stoep en dus een hoop troep. En dat kunnen we natuurlijk ook niet hebben zo vlak bij het paleis !

Nawoord :

Inmiddels dreigt het doek voor de zoveelste keer voor Duindigt te vallen. Zelfs de subsidieverleners van de overheid zien dat de situatie zelfs voor hen onhoudbaar wordt als zich geen nieuwe koper aandient. De overheid heeft al lang genoeg met gemeenschapsgeld het zootje incompetente klaplopers de broek opgehouden. Wegwezen en verkopen aan iemand die wel verstand heeft van paarden en de sport...

Misschien iets voor de nieuwe Amerikaanse Ambassade / CIA Hoofdkwartier, de nieuwe burelen. Daar zou de Kosher Nostra van Trump een mooi bordeel kunnen bouwen en cowboytje kunnen spelen met de Argentijnse Oranje kliek en de Club van Rutte 111. Of de Russen natuurlijk !

Jammer dat Ed Maas nooit ingestapt is. Het hypocriete bestuur ging compleet op tilt als zijn naam al werd genoemd. Dat begreep ook wel dat het voor hen dan definitief einde oefening betekend zou hebben. Met oneervol ontslag, billen bloot en met schop na ! Maar Duindigt en de echte mensen zou een hoop ellende bespaard zijn gebleven naar mijn mening. Alhoewel... Ed had natuurlijk zo zijn eigen sores.

Of misschien moeten de mensen de paarden maar eens met rust laten want er bestaat een gezegde: Als een bepaald soort mens een paard aanraakt, is het einde van het dier nabij. En dat geldt helaas niet alleen voor paarden !

De mensen van het veld en het echte werk groeten mij nog steeds vriendelijk en memoreren dan graag dat ik de enige was die hen als mensen behandelde en niet als horig voetvolk waar geen rekening mee gehouden diende te worden. Alhoewel ik een rijpaardenman ben (Mijn hele leven paardgereden) heb ik altijd het cultuurverschil tussen volbloedtrainers en draverstrainers proberen te neutraliseren opdat er normaal kon worden samengewerkt op de baan.

Het bestuur of wat daar nog voor doorgaat, slaat nog steeds alarm als ik mijn gezicht op de baan laat zien of even langskom om een hand van een bekende te schudden of om even naar de Polo te kijken. Het loopt de farizeeërs nog steeds dun door de broek en zo hoort het ook !

*** Einde Verhaal ***